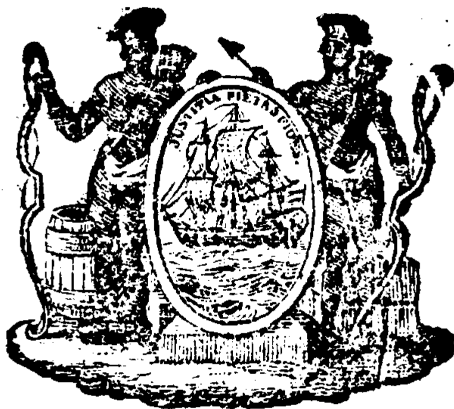
N°. 32. **A°. 1834.**

DINGSDAG, DEN **22sten APRIL.**

NIEUWE SURINAAMSCHE COURANT EN LETTERKUNDIG DAGBLAD.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den* 17 *April* 1834.

Door Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen, zijn bij resolutie van den 8sten dezer, n°. 388/343, tot *Surnumeraire Klerken* benoemd en aangesteld:

CAREL LODEWIJK D'HONDT.
HENDRIK PAULUS LEIJSNER, en
RUDOLPH HENDRIK BRAAM.

De Gouvernements Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den* 17 *April* 1834.

Bij resolutie van Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen, van den 10den dezer, n°. 392/347, is, vermits het aan Mr. C. A. MARCHANT, President van de Commissie uit het Geregtshof tot de Kleine Zaken, verleend verlof, Mr. H. R. TAIJUNGA, gedurende de nog loopende maanden van het jaar 1834, benoemd tot President van de Commissie voornoemd, en wijders de Heer L. B. SLENGARDE, gequalificeerd als Lid in het Geregtshof alhier, om daarin gedurende de tijdelijke afwezigheid van den Heer Mr. C. A. MARCHANT, zitting te nemen.

De Gouvernements Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den* 17 *April* 1834.

Bij resolutie van Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen, van den 10den dezer, n°. 393/348, is de Heer J. B. L. TEN BEHM WENTHOLT, Adjunct Griffier bij het Geregtshof alhier, gequalificeerd om gedurende de afwezigheid van den Griffier, de Heer A. VAN MEERTEN, deszelfs functien van Griffier, zoo wel bij het Geregtshof, als bij het Militair Geregtshof der Nederlandsche West-Indische Bezittingen waar te nemen; de Procureur H. D. VAN MEERTEN, gequalificeerd om de functien van Adjunct Griffier, voor zoo verre betreft de Commissie uit het Geregtshof tot de Kleine Zaken, waar te nemen.

De Gouvernements Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

Het Weener Congres.

Het focus van den politieken brandspiegel is thans te Weenen. De laatste drie jaren is zij te Londen geweest, van waar zij de stralen der groote Europesche staatkunde uitschoot, of liever moest uitschieten; want men kan niet zeggen, dat er veel licht uit voortgekomen is. Integendeel is alles even duister en onzeker gebleven. Maar nu zullen eens weder de proeven genomen worden op het vaste land. Of ze daar beter zullen gelukken dan op het Britsche eiland, moet de tijd leeren.

Weenen is nu de plaats, waar aller oogen op gevestigd zijn. Daar zijn thans de diplomaten van den eersten rang bijeen, hoewel de oude baas der bazen zich nog te Londen bevindt. Of hij hier in stilte *voor* of *tegen* het continentale stelsel werkt, of wat hij er eigenlijk doet, weet niemand, even weinig als wat hij er tot nog toe in al den tijd heeft uitgevoerd. Hij en zijne confraters van de anders zoo beruchte Londensche conferentie schijnen voor het tegenwoordige een weinig van hunnen arbeid uit te rusten, of misschien op zien komen te willen spelen. De groote vraag is nu: wat of dat Weener congres zal uitvoeren? Allerhande gissingen worden er gemaakt, allerhande voorspellingen gedaan, en daaronder nog al vele gunstige. Ondertusschen, schoon de vergaderingen reeds aan den gang zijn en nu eens bij METTERNICH aan huis, nu eens elders gehouden worden, lekt er nog niets met eenige zekerheid van uit. De zaken worden met de diepste geheimhouding behandeld, eene der eerste vereischten van zulke hooge diplomatieke bijeenkomsten, waardoor de nieuwsgierigheid des te meer gespannen wordt, en soms des te meer in den waan gebragt, dat er de diepste wijsheid in ligt opgesloten, hoewel de ondervinding ook vaak bewezen heeft, dat van die geheime staatshandelingen wel gezegd mag worden: *parturiunt montes, etc.*

Indien wij uit hetgeen gebeurd is eenigermate mogen besluiten tot hetgeen gebeuren zal, is er weinig goeds van te verwachten. Sedert den val van den Korsikaanschen werelddwinger, hebben de oude groote mogendheden, die nu weder in zijne plaats optraden, om over het lot der Europesche volken te beschikken, volgens het regt van den sterksten, onderscheiden soortgelijke congressen gehouden, wier uitkomst inderdaad nergens eenige sporen van wijsheid en weldadigheid heeft achter gelaten, waarover zich de goede volken konden verheugen. Veeleer hebben dezelve allerwegen de zaden van misnoegen en wantrouwen gestrooid, die tot bittere klagten, woelingen en opstanden aanleiding gaven, en nog voortduren. De volken, die zoo moedig voor vrijheid en onafhankelijkheid met hunne oude meesters gestreden hadden tegen den algemeenen gehaatten dwingeland, mogten billijk verwachten, dat zij voortaan naar beter wetten en regten, en niet enkel naar willekeur, geregeerd zouden worden. Dit verwachtten zij van de congressen der hooge magten; doch het bleek weldra, dat deze veel meer zorgden voor hun onbepaald gezag, dan voor de regten des volks. En geen wonder, dat deze teleurstelling ontevredenheid, verbittering en verwarringen verwekten, in plaats van rust en orde. Geen wonder, dat men voor regeringen, die trouwloos handelden en haar woord en eer schonden, geen eerbied kon gevoelen, maar veel meer verachting en haat. Dat zijn de uitwerksels die de teleurstellingen der voorgaande diplomatieke congressen hebben voortgebragt, en die wel voor eenen tijd door strenge maatregelen en geweld kunnen bedwongen worden, zoo als in Spanje, Portugal en Italie geschied is, doch de gemoederen niet in rust brengen, en ginds en elders weder losbarsten.

Men denke eens na, wat het eerste congres te Weenen met zijne lands- en gebieds verdeelingen, waartoe het geen ander regt had, dan dat van den leeuw in den fabel, heeft uitgewerkt! Niets anders dan de onnatuurlijkste vereenigingen van een tal en de onnatuurlijkste verdeelingen met elkander, zoo als Belgie met Oud-Nederland, om dit al te noemen. Welk een meesterstuk van staatkunde! of liever welk een gedrogtelijk monument van zotheid, dat een bouwmeester dezelve tot eeuwige oneer strekt, en dat zij nu weder willen vernietigen, waarin zij echter even onmagtig te werk gaat en zich zelven een nieuw gedenkteeken van schande stichten!

Met de slooping van dit haar eigen broddelwerk, is de Londensche conferentie der groote mogendheden nu reeds drie jaren bezig geweest. Stapels van de tegenstrijdigste protocollen heeft zij in de wereld gezonden, gedurig met oorlog gedreigd, en dwang middelen zelfs de monsterachtige dwangmiddelen gebruikt, doch ongelukkig tegen de verkeerde partij, die, steunende op haar goed regt en den God der geregtigheid, haar geweld heeft afgeweerd. En wat heeft zij met dat alles gewonnen? Naauwelijks is zij eene enkele schrede tot eene vereffening genaderd. Integendeel heeft zij hoe langer hoe meer de zaken in de war gebragt, of verwikkeld (dit is nu het woord van den dag) zoodat zij tegenwoordig stil zit, als niet wetende hoe zij uit het warnet zich los zal maken. Zoo moeijelijk is het, weder te herstellen, wat men eenmaal bedorven heeft.

Inderdaad, wanneer men de geschiedenis van die congressen en conferentien der hooge diplomaten nagaat, zal men bezwaarlijk iets kunnen aanwijzen, dat van ware wijsheid en wezenlijk belang voor de menschheid getuigenis draagt.

Ja (zegt misschien iemand) de onderhandelingen hebben tot nog toe de uitbarsting van eenen algemeenen oorlog verhoed, en den vrede bewaard. Maar welk een vrede? een gewapende vrede, die de schatkisten uitput, en de volken in eene pijnlijke spanning en gedurige vrees voor oorlog houdt. En wie doen dit? Zij, die, als de sterksten, zich vrederegters en uitbeslissers van Europa noemen. Zij zijn het, die, met de hand aan het gevest, onophoudelijk dreigen van leer te trekken, indien het hun niet naar den zin gaat. Zij zijn het, die elkander, door deze dreigende houding, in roo zaken, ontzagchelijke legermagten op de been te houden. Zij zijn het, die voor eenen algemeenen oorlog doen vreezen. De staten van

den tweeden en derden rang doen dit, *kunnen* het niet doen. Dat het alsnog bij dreigen gebleven is, kan waarlijk niet aan hunne vredelievende gezindheid toegeschreven worden, maar het eene zwaard houdt het ander in de schede: daarenboven heeft ieder met zijne eigene huishouding zoo veel te doen, van wege het smeulend twistvuur en de ledige kassen, dat hij wel genoodzaakt is, zijne soldaten t' huis te houden, en den aanval buitenlands niet wagen durft. Beroemt u dan niet te veel, gij conferentie-houders! op het bewaren van eenen vrede, die op zulke losse gronden rust, geene ontwapening toelaat, en bijkans, wat de kosten en andere aangelegenheden betreft, met eenen oorlog gelijk staat.

Daar nu alle vorige conferentien en congressen zulke nietige resultaten hebben opgeleverd, of eigenlijk meer kwaad dan goed gedaan hebben, wat heil is er dan met grond te verwachten van de tegenwoordige te Weenen? Als men het wel bezint, dienen zulke bijeenkomsten all en om elkander te bespieden en te verschalken, om list tegen list te stellen, om langs allerlei omwegen zich van het overwigt te verzekeren, niet om het evenwigt der magten te herstellen; of hoofdzakelijk om maatregelen te beramen tegen den indringenden invloed van het volk op het landsbestuur, en weerkeerig elkander het onbepaald en onverantwoordelijk oppergezag te waarborgen. Ten dien einde wordt te veel gebruik gemaakt van dompers en dommekrachten; geheel verkeerde middelen, om in den tegenwoordigen tijd de gisting en beroeringen tot bedaren te brengen. De voortgaande geest der verlichting is te fijn en te doordringend, om door zulke grove en stoffelijke middelen bevangen te kunnen worden. Die laat zich niet dwingen, maar wel leiden, indien de opperhoofden slechts verstandige en goede leidslieden zijn. Dit echter schijnen de tegenwoordige grootvorsten of hunne ministers en afgevaardigden niet genoeg te kunnen begrijpen. Zij weten niet genoeg de teekenen der tijden te onderscheiden, zich nog te veel verbeeldende, dat het is, of weder worden zal als van ouds, toen de volken nog in hunne eerste kindsheid waren, en de regeerkunde alleen bestond in te gebieden, in gezags- en magtsvertooningen. Maar de tijden zijn veranderd. De gezagvoerders zoo wel als het volk moeten zich daarnaar schikken en met den tijd voortstuderen en vooruit gaan, willen zij geëerbiedigd en bemind worden.

De eenige gezonde staatkunde is die, welke met zedekunde gepaard gaat, of op regt en billijkheid gegrond is. Hetgeen daarvan afwijkt verdient eerder den naam van *schelm*kunde, dan van *staat*kunde. Men zegt dikwerf van een volk, dat naar vrijheid haakt, dat het voor de vrijheid nog niet rijp is. Maar met ruim zoo veel regt zou men kunnen beweren, dat de potentaten en hunne diplomaten voor zulk eene edele en verhevene staatkunde, als wij straks vermeldden, nog niet rijp zijn. Van hier is het, dat zij in hunne handelingen zoo vele ondoelmatige en onwisse stappen doen, en zoo groote misstappen begaan ten nadeele van maatschappelijke orde en welvaart.

Als eens de monarchen gezind werden, om, in stede van hun rijksgebied te willen vergrooten, van die gedeelten, welke zij geweldadiger hand anderen ontvreemd hadden, afstand te doen, en ten dien einde congressen en conferentien hielden, dan zou er eindelijk wat goeds van te verwachten zijn; dan zou, de groote overmagt verdwijnende, eindelijk misschien het ware *evenwigt* gevonden kunnen worden, waarnaar men zoo lang gezocht heeft. Eerst moet de mensch beginnen zich zelven te verbeteren en te hervormen, alvorens hij met vrucht aan eene algemeene hervorming zal kunnen arbeiden. Zoo is het ook gelegen met de hooge regeringen. Zij moeten voorgaan in regt en geregtigheid te oefenen; en langs dien weg alleen zullen zij voorbeeldig naar buiten kunnen werken, en door kracht van weldoen het algemeene vertrouwen winnen, voor zoo ver zij met eene beschaafde natie te doen hebben.

Nu, misschien, worden zij eindelijk wijzer, en beginnen zich dergelijke beginselen op het congres te Weenen te ontwikkelen. Dan zou er waarlijk iets goeds van aanbelang uit geboren kunnen worden. Alle hoop ondertusschen willen wij daarom nog niet opgeven.

(*Arnh. Courant.*)

NIEUWSTIJDINGEN.

EXTRACTEN uit Nederlandsche Dagbladen, tot en met 19 Maart.

— Uit NEW-ORLEANS wordt dd. 18 November het volgende gemeld:

Zelfs de hoogst bejaarde lieden onzer stad weten zich geen zoo ongelukkig jaar als het jongst verledene te binnen te brengen. De ziekten hebben zoo vreesselijk gewoed, dat alleen in den zomer 900 jongelieden (tusschen de 18 en 25 jaren) gestorven zijn. Thans zijn wij dien geessel, God dank! bevrijd. Sedert de jongstleden drie weken zijn op de Mississippy niet minder dan vijf stoombooten, of gezonken of verbrand, en daaronder ook de *San Martin*, Kapitein Cash, van Bayon-Sarah herwaarts bestemd, die met 500 balen katoen, 90 vaten suiker, (volgens stellig zekere bescheiden ook met 50,000 dollars in spetie) en meer dan 300 menschen, waaronder vele vrouwen en jonge kinderen, voorts eene menigte paarden, rijtuigen, enz., totaliter is tot asch verbrand. Op den 31sten October des voormiddags, bij hevigen wind en storm brak zoo plotseling brand in het schip uit, dat alles in verwarring geraakte. Onder de passagiers bevond zich ook de Kapitein Sengstack (zoon van onzen achtingwaardigen Consul in Bremen), een jong man, die zich door arbeidzaamheid, openhartigheid en eerlijkheid algemeene liefde heeft verworven. Zelfs als Kapitein eene stoomboot gevoerd hebbende en derhalve met de behandeling van zulk een vaartuig bekend zijnde, sprak hij der manschap moed in, en snelde naar het roer om de *San Martin* aan den oever op het zand te zetten; maar de vlam sloeg aan de koordlijn door welke het roer gestuurd werd, en even zoodra dreef het schip weder in het midden van den stroom waar geene redding meer mogelijk was. Alles wat de vlammen ontvlugtte werd, op een 30 tal menschen na, eene prooi der golven. De Heer Mivumell, een der geredden, zag nog op het laatst hoe Kapitein Sengstack ter brandende kajuit insnelde om twee aldaar gebleven vrouwen te redden; sedert dat oogenblik is van hem niets meer gezien, en is hij dus het slagtoffer zijner menschenlievendheid geworden. Ware het roer, in plaats van met eene koordlijn, met eene ketting gestuurd geworden, zoo als zulks thans niet ongewoon is, dan zoude het waarschijnlijk den Kapitein Sengstack gelukt zijn de boot te redden.

— De *Allg. Zeitung* meldt uit SMIRNA, dd. 10 December: Eene armee van 18,000 man, door Mehemed Ali ter demping van eenen opstand in de Hedscha's op de kust der Roode Zee uitgezonden, zegt men, is verslagen geworden en zouden 2000 Turksche Kandioten daarbij tot de opstandelingen zijn overgeloopen. Mehemed-Ali zoude thans zich bezig houden met het het oprigten eener nieuwe armee om den aanval te vernieuwen.

— Geen twijfel is meer aan don Miguel's cholera-ziekte. Don Carlos bevindt zich altijd te Villa-Real. Hij heeft 800 mantroepen bij zich, nagenoeg allen Spanjaards, welke hij onderhoudt en op zijne kosten heeft gewapend.

— De *Augsb. Zeitung* meldt uit KONSTANTINOPEL, dd. 28 Januarij, het volgende: Wij genieten schijnbaar rust, en ware het niet wegens het groot wantrouwen opzigtelijk de toekomst, zouden wij den handel weder zien opleven, die sedert de jongste rampslagen schier geheel is versmoord. Zoo als het nu staat, kunnen er nog wel jaren verloopen eer er eenige handels- of nijverheidszaak behoorlijk zal te ondernemen zijn, want geen onzer voorname Huizen wil zich aan gevaar blootstellen. Deze toestand is drukkend, en werkt op de Regering terug, die zoo gaarne zoude willen helpen in den nood. Er is echter niets aan te doen, dan met geduld betere tijden af te wachten. De uitzigten zijn echter donker. Mehemed-Ali versterkt nog gedurig zijne krijgsmagt, en dwingt dus den Sultan om hetzelfde te doen, tot dat in de schier geheel uitgeputte kas geen penning meer zal overblijven. Waarheen dat ons voeren moet, is bezwaarlijk te voorzien, want het sluiten der leening, dat onlangs weder op het tapijt is gebragt, schijnt bezwaarlijk te zullen tot stand komen. De met den Sultan bevriende Mogendheden beseffen onzen benarden toestand, en zijn er gestadig op uit om Mehemed-Ali tot het verminderen zijner legersterkte te bewegen. Maar deze geeft wel de schoonste verzekeringen zijner goede gezindheid jegens de Porte, doch laat niet na versche troepen en krijgsmaterieel naar Azie over te zenden, als of de veldtogt morgen weder stond geopend te worden. De Engelsche Gezant moet, zegt men, aan Mehemed's Agent alhier, deswegens de ernstigste voorstellingen gedaan hebben, doch dat is alles zeer fraai, maar Mehemed-Ali heeft geleerd hoe heden ten dage de politiek met nota's en ruggespraak gedreven wordt, en weet volkomen juist hoe verre hij gaan kan. Zoolang Europa's rust van de Unie tusschen Engeland en Frankrijk afhangt, zullen wel geene deelswijze bedreigingen van Engeland hem verschrikken, daar hij in het geheim naar de inzigten van het Parijsche Kabinet zijne staatkunde rigt. De eendragt, die thans tusschen het Petersburger Hof en de beide Groote Zee-Mogendheden schijnt te bestaan, heeft aan de Porte nieuwe hoop gegeven, daar zij zich vleit dat eene algemeene eenstemmige werking der Europesche Mogendheden voor haar bestaan zoude nuttig zijn: de Sultan gelooft, dat men hem nooit geheel zal laten vallen, en althans zoo veel voor hem als voor Griekenland doen zal; doch dit schijnen te hoog gestemde verwachtingen te zijn, vermits andere belangen, ook andere inzigten verwekken, en bezwaarlijk zal de vroegere gesteldheid van Griekenland bij den tegenwoordigen staat van Turkye te vergelijken zijn. Doch laat dit zijn zoo het wil, de Sultan is overtuigd dat *hij* het evenwigt van Europa moet in stand houden, en derhalve vroeger of later Mehemed-Ali hem weder onderworpen moet worden.

Het goede onthaal door Achmet-Pacha in Petersburg bekomen, heeft de bewoners van het serail met blijdschap vervuld. Deze Gezant vermaant in alle zijne brieven den Sultan zich aan Rusland aangesloten te houden, welke aanmaning dan ook stiptelijk wordt naargeleefd, en er geschiedt hier niets, hetwelk niet door den Russischen gezant wordt goedgekeurd.

MENGELINGEN.

Brokken uit het Dagboek van den Oude van het Meer.

KWAKZALVERIJEN.

I. Onder de *staatkundige Kwakzalvers* bekleedt NAPOLEON eene eerste plaats; zijne zonderlinge kleeding; klein hoedje, hooge laarzen, grijze kapot-jas; zijne eentoonige houding; zijne over elkander geslagen armen; zijne korte, afgebroken antwoorden; zijne dagorders en

bulletins waren allen ingerigt om uitwerking te doen. Hoe groot een genie hij war; hoezeer overtuigd van zijne magt, verwaarloosde hij die schijnbare kleinigheden niet, en had daaraan, gelijk mede aan de pracht, waarmede hij zijn hof omgaf, aan den rijkdom der kostumen zijner beambten en de schitterende uniformen zijner krijgslieden, den langen duur van zijnen onbepaalden invloed op alles, wat hem omringde, te danken.

II. KAREL X was daarentegen een mislukte kwakzalver. Hij had niet met den tijd voortgeleefd; zijne kunstgreepen waren verouderd en uit den smaak: monniken, nonnen, kloosters en processien hadden derzelver begochelenden invloed in Frankrijk verloren; de aanschouwers werden nijdig; haalden zijn theater omver en joegen hem, omdat hij niet voor vorstelijken kwakzalver deugde, weg.

III Don MIGUEL verstond beter de rol, die hij vervullen moest. Wat KAREL X niet meer dienen kon, was in Portugal onmisbaar, om de openbare meening te winnen. — De geestelijkheid en de inquisitie; de brandstapel en het zwaard van den beul, waren daar onontbeerlijke werktuigen voor eenen staatkundigen kwakzalver. — De heffe des Portugeeschen volks wilde zijne ellende in bloed versmoren: daarom keelde de vorst zijner keuze openlijk varkens, als hem andere slagtoffers ontbraken.

IV. LODEWIJK PHILIPPUS was zijne rol meester, toen hij aan ieder lid der nationale garde de hand reikte; aan de Parijsche burgers en burgeressen, als echt burger-koning, aan zijn hof partijen gaf, en den ouden adel den rug toekeerde. — Maar hij had eene dubbele rol te vervullen, en daarom een schouwtooneel opgeslagen, dat twee vertoonplaatsen had: als de eene vertooning ophield, kroop hij achter het gordijn en ving eene andere aan, waarin hij de personen, die, even als hij, in den grond van hun hart, dat spel van de regten van den mensch verfoeiden, even in eene tooverlantaarn zien liet, waartoe al dat spectakel dienen moest; en deze kwakzalverij bevestigde hem op een' troon, wiens vroegere pilaren zijn eigen vader had omver gerukt; die alleen daarom de daad met zijn hoofd betaalde, omdat hij een minder gelukkig tooneelspeler was dan TALLEIJRAND, FOUCHE en CARNOT.

V. LEOPOLD, de Koning der Belgen, hoe ver heeft die het in de groote kunst der politieke kwakzalverij gebragt? LEOPOLD is geen handelend wezen; hij deugt tot niets, waarbij gedacht en gehandeld moet worden: hij kan dus zelfs de rol van kwakzalver niet vervullen; maar is de *polichinel*, die de Fransche arlequins, om de natie wat afleiding te geven, in beweging brengen, door aan het koord te trekken, dat deszelfs ledematen vereenigt; bij den minsten knoop in het koord is de polichine LEOPOLD reddeloos, en moet hij eene reis naar Parijs doen, om door een bekwaam Fransch werktuigkundige weder beweegbaar te worden gemaakt.

VI. Er zijn geen behendiger kwaakzalvers dan onder de geestelijken. L. heeft op de akademie wat los geleefd: stond er voor een' nietswaardigen spotter bekend; heeft weinig gestudeerd; en er is een legio kandidaten, veel bekwamer en verdienstelijker dan hij. Hoe zal hij ooit een beroep bekomen? Geen nood! hij laat zijne haren lang groeijen; strijkt zijn tonpet plat; verandert de snede van zijne wereldsche kleeding: voorziet zich van eenen orthodoxen punthoed; hangt het masker der vroomheid voor; doet proefpreken uit de openbaring; vergeestelijkt het hooglied van SALOMO; werpt zich tot verkondiger van een lijdelijk christendom, van eene leer der wrake en der vernietiging op, en wordt bij de eerste openvallende plaats leeraar eener gemeente. — De mantel zijner kwakzalverij bedekt al zijne vorige grove zonden; ja, zijne veranderde gemoedsstemming omkleedt hem, bij de domme leken, als een schaap, dat verdwaald maar teruggekeerd is met eenen straalkrans (aureöle) van heiligheid.

VII. Te *Londen* houdt zich thans zekeren JOHN LONG onledig, om alle ziekten te genezen door *rug-wrijvingen*. — Hij is echter gewoon dit middel zoo hardhandig te appliceren, dat de meesten half gevild uit zijne han-ren komen. Om de gedachten der lijders wat af te leiden, zorgt hij, dat er, gedurende de kuur, muzijk gemaakt wordt. Tot gevangenisstraf veroordeeld, omdat twee vrouwelijke patienten onder zijne handen zijn dood gebleven, is daardoor het geloof aan de onfeilbaarheid van zijn middel echter niet afgenomen. — Hij bewoont rijk gemeubileerde appartementen en een sleep van rijtuigen, met de wapens van de eerste familien versierd, vervult de straat, waarin hij het tooneel zijner geneeskundige kwakzalverij heeft opgeslagen.

VIII. Daar stapt, met deftigen tred, de priester van THEMIS in zijne ambtskleeding naar het hof. Een klerk, met eene vracht kwartijnen en octaven beladen, volgt hem. Onder den eenen arm draagt hij een' stapel proces-stukken, die hij met de vingers der andere hand zoo vast omklemt, als of hij vreesde, dat de wind hem zijne argumenten zoude ontrooven. — In de pleitzaal ziet hij de schouwplaats zijner aanstaande fortuin. Hij declameert als een theaterkoning: zoodat het publiek, achter de balie, hem met gapende monden aanstaart. — De schavuit, dien hij verdedigt, verandert de tooverstaf zijner welsprekendheid in een medelijdend voorwerp. — Om de hoofden der gezworenen te doen suizebollen, stapelt hij bewijs op bewijsgrond. — Om hun gemoed te verontrusten, schildert hij den gewetensangst van iemand, die eenen onschuldigen heeft veroordeeld. Doodsbleek en bevend verlaten de gezworenen het vertrek, en hunne uitspraak geeft een' schelm, die billijk het schavot zou versierd hebben, aan de maatschappij terug. De regter, die het gewigt dier uitspraak beseft, is verontwaardigd; het opgetogen publiek roept den pleiter voor een' tweeden CICERO uit; hij verstaat de kwakzalverij van zijn beroep; maakt opgang en oogst roem en schatten in.

(*Arnh. Courant.*)

ALLERLEI.

Zeker iemand gevraagd zijnde: welk Europesch potentaat het meest bezat, werd geantwoord: „De Koning van *Engeland*. Deze vorst heeft twee *huizen*, het huis der gemeenten en het huis der lords; de Koning van *Frankrijk* heeft slechts twee *kamers*. de eerste en tweede; de Keizer van *Oostenrijk* en de Koning van *Pruissen* hebben niets meer dan een kabinet, en de Paus slechts een *stoel*.”

De Infant Don *Carlos* is geboren den 29 Maart 1788, zoodat hij nu 45 jaar oud is. Zijne echtgenoote, de Infante *Maria Francisca de Asis*, is de derde dochter van wijlen *Joan de IV*, Koning van Portugal, en geboren te Lissabon den 22 April 1800, uit welk huwelijk gesproten zijn: *Carlos Louis Maria*, geboren 31 Januarij 1818; 2°. *Juan Carlos Maria*, 15 Mei 1822; 3°. *Fernando Maria* 19 Octob. 1824.

De drie oudste menschen van de drie laatste eeuwen bereikten nabij de 200 jaren. De eerste was een Schot, de tweede een Hongaar en beide werden 186 jaren oud. De Hongaar was een armoedig man, want nog weinige dagen voor zijnen dood liep hij met den bedelstaf, en liet hij een onverzorgd zoontje van 95 jaren achter. De derde van dit klaverblad was een visscher in Engeland en bereikte den ouderdom van 189 jaren. Hij was zoo vol jeugdige krachten en vuur, dat hij op zijn 100ste jaar in de grootste rivieren rondzwom en dartelde.

De eerwaarde *Robert van Bristol* verhaalt, dat van de 167 gevangenen, tot de doodstraf veroordeeld, die hij in de gevangenissen bezocht heeft, er 164 waren, welke ooggetuigen van deze strafoefening, welke de regter ten afschrik van het plegen van misdaden ingesteld heeft, waren geweest. Dat het doel in deze niet bereikt wordt, blijkt, dat gedurende de strafoefening, vele misdrijven, zoo als zakkenrollen, enz., gepleegd worden.

In een Engelsch blad vinden wij het volgende over de snelle vlugt der vogelen aangeteekend:

Een gier vliegt	130	mijlen in het uur.
Eene zwaluw	92	« « « «
Een gans	90	« « « «
Eene kraai	25	« « « «

Indien het waarheid is, dat de valk van *Hendrik IV*, die hem te Fontainebleau ontvloog, 24 uren daarna te Malta gezien is, dan heeft deze vogel, onophoudelijk doorvliegende, 57 mijlen in het uur afgelegd.

Het is met den ouden en nieuwen tijd even als eene eerste en tweede vrouw: al ware de eerste ook eene Megera geweest en al ware de tweede een engel, dan zou men nog altoos de tweede verwijten, dat haar blik bij het vurig oog van de eerste geen handwater had: en zich zelven evenmin, als menschen onder elkander, gelijk blijvende, spreekt men *dan* steeds goeds van den tijd, als hij ons den rug heeft gekeerd, doch men beschimpt hem in het aangezigt.

(*Arnh. en Bred. Couranten.*)

GEBOORTE, STERFGEVALLEN, ENZ.

BURGERLIJKE STAND. — In de gepasseerde week zijn ingeschreven, als:

GETROUWD: Joseph Leeven en Sipora Lobo.

BEVALLEN: Josina van Telles, *dochter*. Catharina Schotborgh, huisvrouw van Rutgerus Hermanus Esser, *zoon*. — Henriette Christina van Greeve, *dochter*. — Abby Glover, huisvrouw van Charles Waterman, *zoon* — Elisabeth van van Heyningen, *dochter*. — Louisa van Volmer, *zoon*.

OVERLEDEN: Christiaan Johan Esser, oud ruim 59 jaren. — Cornelis Kevel, oud 44 jaren. Johannes Gerhardus Weimen, oud [illegible] 23 jaren. — Johannes Jacobus Tuijn, oud 28 jaren en 21 dagen.

SCHEEPSTIJDINGEN.

BINNENGEKOMEN.

Den 21sten dezer, de Nd. Am. Brik *Planet*, Kapt. F. CRANE.

Idem, de Nd. Am. Brik *Mary en Eliza*, Kapt. J. SAYWARD. Beide van Welmington.

UITGEKLAARD.

Den 18den, het Schip *de Vrouw Catharina*, Kapt. F. LANGE, naar Amsterdam: lading: 340 vaten Suiker en 20 balen schoone Katoen.

Edictale Citatie.

(14319) Uit krachte van acte, tweede default, met admissie tot eene derde daging, in dato 11 April 1834, verleend door het Geregtshof te *Suriname*, aan SAMUEL ABRAHAM WITTERING en HENDRIK KAMERLING, in qualiteit als Executeuren van den Boedel van wijlen JOHN HEWITT, blijkens testamentaire dispositie door denzelven, in dato 24 Mei 1833, in besloten form gepasseerd en den 29 daaraanvolgende morte geconfirmeerd, impetranten van appointement van Edictale Citatie en Eischers ter eenre.

Zoo worden door mij ondergeteekende, Exploicteur bij het Geregtshof te *Suriname*, voor de derde maal bij openbare Edicto *ad valvas curiæ*, gedagvaard, gelijk ik dagvaar bij dezen, alle bekende en onbekende binnenlandsche Crediteuren van den Boedel wijlen voornoemde JOHN HEWITT, alsmede allen en een iegelijk binnen 's Lands, die, uit welken hoofde ook, zouden vermeenen op dien Boedel eenige actie of pretentie te hebben, geïmpetreerden en gedaagden ter andere zijde.

Omme te compareren ter gepriviligeerde rolle van het Geregtshof te *Suriname*, welke gehouden zal worden 9 Mei 1834, 's morgens *acht* uren, ten einde de impetranten qq. te zien dienen van acte, tweede default en derde daging, en wijders voort te procederen als naar regten.

En opdat niemand hiervan eenige ignorantie zouden kunnen of mogen pretenderen, heb ik deze gepubliceerd en geaffigeerd alhier aan *Paramaribo*, dezen 19den April 1834.

N. L. BRAAM,
Exploicteur.

Edictale Citatie.

(14820) Uit krachte van de acte, eerste default, met admissie tot eene tweede daging, bij Edicte *ad valvas curiæ*, in dato 11 April 1834, verleend door het Geregtshof te *Suriname*, aan CORSTIAAN AART BATENBURG en JACOBUS THEOBORUS MEIJER, in relatie van Executeuren in den Boedel en Nalatenschap van Vrouwe JOHANNA GEERTRUIDA BEAULES, eertijds Weduwe D. BREEDERODE, laatst van J. H. BRANDT, impetranten om appointement van Edictale Citatie en Eischers.

Zoo wordt door mij ondergeteekende, Exploicteur bij gemeld Geregtshof, voor de tweede maal bij openbare Edicte *ad valvas curiæ*, gedagvaard, gelijk ik dagvaar bij dezen, alle bekende en onbekende buitenlandsche Crediteuren van den Boedel wijlen JOHANNA GEERTRUIDA BEAULES, eertijds Weduwe D. BREEDERODE, laatst van J. H. BRANDT, alsmede allen en een iegelijk, die, uit welken hoofde ook, zouden vermeenen op dien Boedel eenige actie of pretentie te hebben, geimpetreerden.

Omme te compareren ter gepriviligeerde rolle van meergemeld Geregtshof, welke gehouden zal worden in de maand November 1834, ten einde de impetranten te zien dienen van acte, eerste default en tweede daging, en wijders voort te procederen als naar regten.

En opdat niemand hiervan eenige ignorantie zoude kunnen of mogen pretenderen, heb ik deze gepubliceerd en geaffigeerd alhier aan *Paramaribo*, dezen 19den April 1834.

N. L. BRAAM,
Exploicteur.

ADVERTENTIEN.

(14818) De Exploicteur bij het Geregtshof te *Suriname*, zal op Vrijdag den 25sten April 1834, des morgens *negen* uren, ter Kastelenije van gemeld Geregtshof, publiek bij Executie verkoopen:

De Slaven, met namen: MARTHA, SARA, KLAAS en WINST; aankomende POUWINA van SARA van SOBRE.

Paramaribo, den 19 April 1834.

De HOOFDDIRECTIE der *Particuliere West-Indische Bank*, zal aan den minst inschrijvende (mits bij goedgekeurd worde), aanbesteden:

Het opbouwen van een geheel nieuw ZIEKENHUIS *op de Plantaadje* Catharina Sophia, *en het leveren van alle daartoe benoodigde Bouwstoffen en verdere toebehooren.*

De conditien en voorwaarden, waarop deze aanbesteding zal geschieden, zoo ook het plan en bestek, liggen voor de gegadigden ter *visie* ter Secretarij der Bank, alwaar de inschrijving-billetten uiterlijk tot Zaturdag den 3den Mei e. k., des morgens ten *acht* ure, zullen aangenomen worden.

Paramaribo, den 19 April 1834.

Namens de Hoofddirectie voornoemd,
De Secretaris,
N. G. VLIER.

(18842) Op autorisatie van de Commissie tot de Zaken van de *Nieuwe Wees-, Kurateele- en Onbeheerde Boedels Kamer*, zullen de AMBTENAREN, provisioneel belast met dat Departement, overgeven aan P. H. ARONS *qq.*, de Nalatenschap van wijlen FREDERIK VAN DER VLUGT.

Paramaribo, den 22 April 1834.

De Scriba bij opgemelde Commissie,
R. GOLLENSTEDE.

(18825) De AMBTENAREN, provisioneel belast met het Departement der *Nieuwe Wees-, Kurateele en Onbeheerde Boedels Kamer dezer Kolonie*, zullen op Maandag den 28sten dezer, des namiddags ten *vier* uren, ter voorschreve Kamer, door den Vendumeester J. E. LYONS, publiek doen verkoopen, de reeds bij vorige Couranten geannonceerde *VASTE EFFECTEN* en *SLAVEN*, aankomende den Boedel JOHAN GODLIEB ENGEL; te weten:

1°. Een *HUIS* en *ERF*, gelegen ter regterhand aan den rijweg naar *Quata.*

2°. Een *ERF* met de daarop staande *GEBOUWEN*, gelegen als voren.

3°. Den *KOST-* en *KWEEKGROND*, genaamd *DEN NIEUWEN AANLEG*, gelegen als voren, bestaande in onderscheidene concessien.

Alsmede de navolgende Slaven: *Carlot; Geduld; Present; Vigelant; Avantuur; Avanturier; September; Avans; Crispijn; Antonie; Cokko* (bijgenaamd *Jacques*); *Joseph; Februarij; December; Victori* (bijgenaamd *Ziektorn*); *Adam; Jan; Januarij; Wellington; Gordon; Jacobus; David; Abraham; Daniel; Zondag; Bienvenu; Soldaat; Lubijn; Princes; Prèmiere; Maria; Zemiere; Frederica; Darina; Doortje* met hare Kinderen *Fortuin* en *Elisabeth; Fannij* met haar Kind *Patientie*; en *Antoinetta* met hare Kinderen *Christiaan* en *Rosia.*

Voorts een *ERF*, met de daarop staande *GEBOUWEN*, gelegen aan de *Waterkant*, Lª. A. N°. 63, aankomende den Boedel MARIA ERDMUTHA ROTHE, laatst Wed. JOHN EVANS.

Een *HUIS* en *ERF*, met de daarop staande *GEBOUWEN*, gelegen aan de *Hoogestraat*, bekend onder Lª. B. Nos. 798 en 800, aankomende den Boedel JOHAN GODFRIED AKKERMAN.

Zullende de veil-conditien en bewijzen van eigendom, *drie* dagen vóór den dag der verkoop, ter *visie* liggen, ten huize van opgemelden Vendumeester.

Paramaribo, den 20 April 1834.

C. A. FISCO,
2de Commies.

J. F. Mohr

heeft ontvangen per het Schip *Catharina Anna Helena*, Kapt. P. H. Bos, en biedt te *koop* aan:

Gemaakte zwart lakensche Rokken; Verdrusse Peruviennaesche Jassen; zwart Casimiere Vesten; brons-, zwart-, blaauw-, groen- en grijs Laken; blaauw-, zwart-, groen- en myrthe Drap d'Eté; ordinair en fijn voering Katoen; fijn en superfijn Shirting; wit en geel Piqué; effen-, getamb.- en geborduurde wit Neteldoek; wit Jeans; wit en gekleurd Satinet; Engels Leder; Osnabr. en Munsterl. Linnen; Naaigaren in soorten; groote en kleine overtrokken zwart en blaauwe patent Knoopen; effen en doorgewerkte garen en zijden Dames en Heeren Handschoenen; Brunswijker Snuifdoozen met schilderijen; dito van Poudre d'Ecaille; dito Weener met paerl d'amour; bronze Engelsche Muur- en Hang-lampen; Lampballonnetjes; dito Glazen en Kousjes; wit Princesse Bier in oxhoofden; Kurken; Schoenen in soorten; Laarsen, enz., enz. (17195)

(18837) De ondergeteekenden hebben per de laatste Schepen ontvangen:

Roode Wijn in heele en halve oxhoofden; dito in kisten; rijn- en madera Wijn; Seltserwater; Jenever en Brandewijn; Boter; zoetemelksche en komijne Kazen; Hammen; Aardappelen; rook- en pekel Spek; kwart tonnen Zoutvleesch; vaatjes Saucijsjes en Worst; Brunswijker Worst, en meer andere Goederen.

Paramaribo, den 21 April 1834.

DEGENHARD & KRAMER.

Daniel de Leon

PAKHUIS houdende in de *Watermolenstraat*, over den WelEd. Heer J. F. MOHR, heeft per de laatst aangekomene Schepen ontvangen, en biedt, uit hoofde van zijn spoedig vertrek naar *Holland*, voor verminderde prijzen, te *koop* aan:

VERSCHE PROVISIEN, als: Boter; zoetemelksche-, leidsche- en casseer leidsche Kazen; Aardappelen; ¼ en ⅛ tonnen casseer en ander Vleesch; casseer en andere Rolpens; casseer Worst; Ossenschijven en ¼ Zalm in blik; Pater- en Ribstukken; Ossetongen; Hammen; potten casseer Vet; patent Olie in pullen en halve aamen; raapen lijn Olie in pullen; beste Genua Olie; Kruidenierswaren in soorten; Suikergoed in fleschjes; Pruimen, Rozijnen, Vijgen en Amandelen in kistjes; Banket in trommels; Likeuren; stougham en oranje Bitter; roode Wijn, *primo* soort, in kisten van 48 fleschen; madera Wijn in halve pijpen en ⅛ ankerskistjes; Bier in oxhoofden en bij het dozijn; Seltserwater, *eerste* kwaliteit; Jenever in kelders; Conjac in damejeans en kelders; Hollandsche Kaarsen van 8 in het ℔; extra *fijne* lakensche Rokken, Jassen en Buisjes; grijne Cloaken of Regenmantels; kleed- en hooge Schoenen; Laarsen in soorten; mans-, jongens- en kinderen grijze en zwarte vilte Hoeden; dames-, meisjes- en kinderen italiaansche en *à la bibi* Strookoeden; garnituren en ceinturen Linten in alle soorten; Fournituren voor dames hoeden; dames en heeren Handschoenen in soorten; Huile Antique, *eerste* soort; Pomade; fijne Reukzeep; Eauxie Lavande en de Cologne double; extra geslepene Glas- en Kristalwerk; modern Pleetwerk; zijde Parasols; extra fijne dames Kousen; fijne hemden en andere Linnens; Kamer- en Neteldoeken; Foulards en andere Zakdoeken; fijne kleeren-, haaren zak Borstels; Baleine en Carawatsen en Zweepen; kap- en haar Kammen in soorten; gemaakt Zilverwerk; goude hand- en oor Ringen; fijne goude dames Blanches; diamante en goude Borstspelden en Borstknoopen; fijne Granaten en andere Kralen; stellen goude Cachetten en Sleutels; hand- en hang Spiegels met vergulde lijsten; Paardenhaar voor stoelen en Kanapé's; Overtreksels in onderscheidene breedtens; Kantoor Almanakken; Banketstellen; gelakte Theebladen; dito Brood- en Soesemmanden; Likeurstellen; Likeurkelders; lampen Ballons; dito Glazen, en vele andere Goederen meer. (18847)

(18833) *HEDEN MORGEN* om 9 uren, zal A. SALOMONS op Vendu verkoopen: eene partij PRENTEN, TEEKENINGEN en LANDKAARTEN.

(17092) M. A. KEIJSER, zal *HEDEN NAMIDDAG* ten 4 uren, op Vendu verkoopen: eene collectie fraaije SCHILDERIJEN, beschilderd ZEILDOEK voor Tapijten, *twee* extra Engelsche CHAISEN, waaronder een met Patent Bussen, CHAISTUIGEN, witte gebreide TOOMEN, *twee* élegante THEE TAFELS met compositie-bladen, ZILVERWERK, enz.

(18836) De ondergeteekende zal op MORGEN den 23sten dezer, des morgens ten *negen* uren, op Vendu, bij den Vendumeester J. E. LYONS, publiek verkoopen:

De Negerin PHILIDA, zijnde bekwame *Veld-* en *Huismeid*, aankomende den Boedel J. H. GREEVEN.

C. D. KONING.

(18846) J. M. VRIES Az. vertrekt.

Ter Drukkerij van FUCHS & Cº.